

Книгата на Даниил — сто и дванадесетата

Разкриване на пророческата символика на Исмаил: от стрелец до запечатващия 144 000

Jeff Pippenger

2024-03-02

И Бог беше с момчето; и то порасна, засели се в пустинята и стана стрелец с лък. Битие 21:20.

Исмаил стана стрелец, което е символ на война и символ на изпълнителния съд, който се нанася върху Рим.

Гласът на ония, които бягат и се спасяват от земята на Вавилон, за да възвестят в Сион отмъщението на Господа, нашия Бог, отмъщението за Неговия храм. Съберете стрелците против Вавилон; всички вие, които опъвате лъка, разположете стан около него отвсякъде; нека никой от него не избяга; въздайте му според делата му; според всичко, що е сторил, сторете му и вие; защото се е възгордял против Господа, против Светия Израилев. Еремия 50:28, 29.

Стрелците въздават на Вавилон според делата ѝ, и това въздаяние започва при скоро идващия неделен закон, с втория глас на осемнадесета глава от Откровение, когато започва прогресивният изпълнителен съд над Вавилон.

И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не станете съучастници в нейните грехове и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония. Въздайте ѝ, както и тя въздаде на вас, и отдайте ѝ двойно според делата ѝ; в чашата, която е напълнила, напълнете ѝ двойно. Колкото е прославил себе си и е живяла разкошно, толкова мъка и скръб ѝ дайте; защото казва в сърцето си: Седя като царица, не съм вдовица и никак няма да видя скръб. Откровение 18:4–7.

Исмаил и майка му Агар бяха възпрени да наследят правото на първородния и бяха изпъдени. Така ревността се превърна в пророческия подтик на исляма, а войната — в негово пророческо занятие. Първото споменаване включва въздържането, наложено на Исмаил и майка му от Сара, и това тяхно „възпиране“ стана главна пророческа характеристика на исляма в цялото Божие Слово и в историята. Потомците на Исмаил трябваше да бъдат диви човеци, чиято ръка е против всеки човек, а техният див нрав е представен чрез дивия арабски осел, от семейство Коневе. Така ислямската война на първото и второто горко е представена като воители, яздеци разгневени коне.

Ислямът е вестта на късния дъжд и е напълно уместно трите горко да представляват три специфични пророчески линии, защото методологията на късния дъжд е „правило върху правило“. Когато пророческите характеристики на първите две линии се приведат заедно, те установяват линията на третото горко. И трите пророчески линии онагледяват периода на

запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Тези три линии представят периода на изливането на късния дъжд, защото късният дъжд започна да ръси, когато третото горко настъпи на 11 септември 2001 г.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Един могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да бъде озарена от неговата слава.“ Review and Herald, 21 април 1891 г.

Периодът на запечатването беше представен също и от периода, който започна на 11 август 1840 г. и завърши с идването на третия ангел на 22 октомври 1844 г. Този период от време беше представен също и във втора глава на Авакум. Милеритовата история изпълни втора глава на Авакум и, като направи това, започна, когато ангелът слезе на 11 август 1840 г., и завърши, когато третият ангел дойде на 22 октомври 1844 г.

Втора глава на Авакум посочва, че в края на видението самото видение ще „говори“. В третия стих на десета глава на Откровение ангелът извика (говори) със силен глас, а на 22 октомври 1844 г. същият ангел се закле (говори), че „време не ще има вече“. Пазачът на Авакум в първия стих на втора глава се намира при 11 август 1840 г., защото тогава стражите издигат гласовете си.

При бунта от 1888 година, който сестра Уайт определя като представляващ ангела от Откровение осемнадесета глава, който трябваше да освети земята със Своята слава, стражите (Джоунс и Уагонър) издигнаха своите „гласове“ като тръба, за да покажат на Божия народ престъпленията му, защото тяхната вест беше вестта към Лаодикия. На 11 септември 2001 година, което беше предобразено от историята на 1888 година, Господ поведе Своя народ на последните дни обратно към древните пътища на Еремия, където на стражите не бе послушано. Слизането на ангела бележи пророческото идване на стражите.

„Гласът“, който дойде на 11 август 1840 г., беше предаден чрез стражите, а на Еремия беше казано, че ако след разочарованието си се върне към своята вяра и упование в Бога, ще стане Божии уста. Когато видението, което се бавеше, най-сетне дойде на 22 октомври 1844 г., то „проговори“. Периодът от втора глава на Авакум, който се изпълни в милеристката история, илюстрира периода на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Съществено е да се разпознае, че периодът от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г. илюстрира запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, което е периодът, през който се излива късният дъжд. Това е съществено, защото вестта за късния дъжд трябва да бъде разпозната чрез методологията „ред върху ред“. Особеният период, който представлява запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, многократно е представен в пророческите линии, и това е така и в Авакум 2, който сестра Уайт пряко определя като изпълнен в милеристката история. Тя също така многократно учи, че милеристката история се повтаря в историята на сто четиридесет и четирите хиляди.

„Преплетено с пророчествата, които те бяха смятали за отнасящи се към времето на второто пришествие, им бе дадено наставление, особено пригодно за тяхното

състояние на неувереност и напрегнато очакване, което ги насърчаваше да чакат търпеливо с вяра, че онова, което сега беше тъмно за тяхното разбиране, своевременно ще стане ясно.“

„Сред тези пророчества беше и това от Авакум 2:1–4: „Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъда изобличен. И Господ ми отговори и рече: Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Защото видението е още за определеното време, но към края ще заговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее. Ето, надменната му душа не е права в него; а праведният чрез вратата си ще живее.“

Още през 1842 година указанието, дадено в това пророчество — „запиши видението и го изложи ясно на плочи, за да може да тича онзи, който го чете“ — бе подтикнало Чарлз Фич да подготви една пророческа карта, която да илюстрира виденията на Даниил и Откровението. Публикуването на тази карта бе смятано за изпълнение на заповедта, дадена чрез Авакум. Тогава обаче никой не забеляза, че в същото пророчество е представено едно привидно забавяне в изпълнението на видението — време на отлагане. След разочарованието този текст от Писанието се яви като твърде значим: „Защото видението е още за определеното време; но към края ще заговори и няма да излъже; ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее.... А праведният ще живее чрез вратата си.“

„Част от пророчеството на Езекиил също беше източник на сила и утеха за вярващите: „И словото Господне дойде към мене и рече: Сине човешки, каква е тази притча, която имате в Израилевата земя и която казва: Дните се продължават и всяко видение пропада? Затова им кажи: Така казва Господ Йехова.... Дните наближиха и изпълнението на всяко видение.... Аз ще говоря, и словото, което ще изговоря, ще се изпълни; то няма вече да се отлага.“ „От Израилевия дом казват: Видението, което той вижда, е за много дни напред и той пророкува за далечни времена. Затова им кажи: Така казва Господ Йехова: Нито едно от думите Ми няма вече да се отлага, но словото, което съм говорил, ще се изпълни.“ Езекиил 12:21–25, 27, 28.“ Великата борба, 391–393.

Милеритите не само виждаха в себе си изпълнението на притчата за десетте девици и на втората глава от Авакум, но бяха доведени и до разбирането, че историята, в която изпълняваха тези пророчества, беше също и определянето от Езекиил на същата тази история, в която „действието на всяко видение“ трябваше да се изпълни. Линията на историята, която представлява запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, е мястото, където действието на всяко видение се изпълнява!

Линиите, които представляват периода на късния дъжд и запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, се събират, за да се установи, че пророческата история неизменно носи подписа на Алфа и Омега.

Историята на милеритите започва с гласа на ангела от Откровение десета глава и завършва със същия глас. 11 септември 2001 г. започва с първия глас от Откровение осемнадесета

глава и завършва с втория глас от Откровение осемнадесета глава. Авакум втора глава започва с гласа на стражите и завършва с гласа на стража на Еремия. Първото „горко“ започва с Мохамед и завършва с Мохамед II. Второто „горко“ започва с освобождаването на четирите ангела на исляма и завършва с възпирането на исляма.

Методологията, която е късният дъжд, е методологията на Исая „ред по ред“, и редовете, които се събират, за да определят и утвърдят вестта на късния дъжд, неизменно съдържат подписа на Алфа и Омега. Първото „горко“ от девета глава на Откровение започва с Мохамед и завършва с Мохамед II. Периодът е разделен на два вида война, като първият представлява неорганизирані нападения срещу Рим, които започват сериозно с Абу Бакр, а след това следва период от сто и петдесет години, през който се осъществява първата организирана война на исляма.

Сто и петдесетте години са представени чрез времевото пророчество за „пет месеца“. Второто горко също притежава времево пророчество, което е триста деветдесет и една години и петнадесет дни. Следователно, понеже пророческата структура на първото и второто горко отъждествява края с началото, тя съдържа разграничение между запечатването и определен период от време. Процесът на запечатване е представен в началото на историята на първото горко и е представен в края на второто горко.

Това, което следва след запечатването от четвърти стих в първото горко, са „петте месеца“ (сто и петдесет години). Петте месеца са посочени два пъти — веднъж в пети стих и отново в десети стих. Това, което предхожда процеса на запечатване от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г. във второто горко, е пророчеството за „час, ден, месец и година“ (триста деветдесет и една години и петнадесет дни) от петнадесети стих. Заедно, в една непрекъсната линия, петата и шестата тръба започват и завършват с илюстрация на процеса на запечатване.

Като две линии, приложени „заповед върху заповед“, те определят начало и край, белязани от Мохамед Първи и Мохамед Втори. „Заповед върху заповед“ те определят два отделни периода във всяка линия, което се поражда от това, че всяка линия съдържа времево пророчество. В историята на първото горко ислямът трябваше да „нарани“ Рим, а във второто горко трябваше да „убие“ Рим. Първото горко беше война с копия, мечове и стрели, а второто горко въведе барута като въоръжение.

„СТИХ 10. И имаха опашки, подобни на скорпиони, и в опашките им имаше жила; и силата им беше да причиняват вреда на човеците пет месеца. 11. И имаха над себе си цар, който е ангелът на бездънната пропаст, чието име на еврейски език е Авадон, а на гръцки името му е Аполион.

„Дотук Кийт ни е предоставил илюстрации за прозвучаването на първите пет тръби. Но сега трябва да се разделим с него и да пристъпим към приложението на новата особеност на пророчеството, въведена тук, а именно — пророческите периоди.“

„Тяхната сила беше да мъчат човеците пет месеца.“ — 1. Възниква въпросът: кои човеци трябваше да мъчат те пет месеца? — Несъмнено същите, които по-късно трябваше да

убият (вж. стих 15): „третата част от човеците“, или третата част на Римската империя — гръцкият ѝ дял.

„2. Кога трябваше да започнат своето дело на мъчение? Единадесетият стих отговаря на въпроса.

„(1) „Те имаха цар над себе си.“ От смъртта на Мохамед до към края на тринадесети век мохамеданите бяха разделени на различни групировки под ръководството на няколко водачи, без общо гражданско управление, простиращо се над всички тях. Към края на тринадесети век Осман основа държава, която оттогава насетне е известна като Османското управление, или империя, и която нарасна, докато се разпростре над всички главни мохамедански племена, обединявайки ги в една велика монархия.

„(2) Характерът на царя. „Който е ангелът на бездънната пропаст.“ Ангел означава вестител, служител, било добър, било зъл, и не винаги духовно същество. „Ангелът на бездънната пропаст“, или главният служител на религията, която излезе оттам, когато тя бе отворена. Тази религия е мохамеданството, а султанът е нейният главен служител. „Султанът, или великият Сеньор, както безразлично е наричан, е също и върховен халиф, или първосвещеник, съчетавайки в своята личност най-високото духовно достойнство с върховната светска власт.“ —World As It Is, p.361.

„(3) Неговото име. На еврейски — „Авадон“, разрушителят; на гръцки — „Аполлион“, онзи, който изстребва, или унищожава. Понеже има две различни имена на два езика, очевидно е, че се цели да бъде представен характерът на силата, а не нейното име. Ако е така, както е изразено и на двата езика, той е разрушител. Такъв винаги е бил характерът на Османското управление.

„Но кога Осман предприема първото си нападение срещу Гръцката империя? — Според Гибън, „Упадъкът и падението“ и пр., „Осман за пръв път навлиза в територията на Никомидия на 27-ия ден от юли 1299 година.“

„Изчисленията на някои писатели са били основани на предположението, че периодът трябва да започне с основаването на Османската империя; но това очевидно е грешка; защото те не само трябваше да имат цар над себе си, но и да измъчват човеците пет месеца. Но периодът на мъчението не можеше да започне преди първото нападение на мъчителите, което беше, както бе посочено по-горе, 27 юли 1299 г.

„Изчислението, което следва, основано върху тази изходна точка, бе направено и публикувано в труд, озаглавен „Второто пришествие на Христос“ и пр., от Дж. Лич, през 1838 г.

„И им беше дадена власт да мъчат човеците пет месеца.“ Дотук се простираше тяхното поръчение — да измъчват чрез непрестанни опустошения, но не и политически да ги убиват. „Пет месеца“ — по тридесет дни на месец — ни дават сто и петдесет дни; а тези дни, бидейки символични, означават сто и петдесет години. Като започват от 27 юли 1299 г., тези сто и петдесет години достигат до 1449 г. През целия този период турците бяха ангажирани в почти непрекъсната война с Гръцката империя, но все пак без да я

завладеят. Те заграбиха и задържаха няколко от гръцките провинции, но гръцката независимост все още се поддържаше в Константинопол. Но през 1449 г., при завършека на тези сто и петдесет години, настъпи промяна, чиято история ще бъде намерена под следващата тръба.“ Урия Смит, *Daniel and Revelation*, 505–507.

Урия Смит цитира изчислението на Джосая Лич за стоте и петдесет години, което, когато приключи, представлява отправна точка за пророчеството за триста деветдесет и една години и петнадесет дни в следващата Тръба. Коментирайки предсказанието на Лич относно тези две свързани времеви пророчества, сестра Уайт записва:

„През 1840 година едно друго забележително изпълнение на пророчеството възбуди широк интерес. Две години по-рано Йосия Лич, един от водещите служители, проповядващи Второто пришествие, публикува тълкуване на Откровение 9, в което предсказва падането на Османската империя. Според неговите изчисления тази сила трябваше да бъде повалена... на 11 август 1840 г., когато може да се очаква османската власт в Константинопол да бъде сломена. И вярвам, че именно така ще се окаже.“

„Точно в определеното време Турция, чрез своите посланици, прие закрилата на съюзените сили на Европа и така се постави под контрола на християнските народи. Събитието изпълни предсказанието с точност. Когато това стана известно, мнозина се убедиха в правилността на принципите на пророческото тълкуване, възприети от Милър и неговите сътрудници, и на адвентното движение бе даден чудесен тласък. Мъже на ученост и положение се присъединиха към Милър както в проповядването, така и в публикуването на неговите възгледи, и от 1840 до 1844 г. делото бързо се разпространи.“ Великата борба, 334, 335.

Първото и второто горко са свързани чрез две взаимосвързани времеви пророчества. Първото горко започва с илюстрация на запечатването, а второто горко завършва с историята от 11 август 1840 г. до прозвучаването на седмата тръба на 22 октомври 1844 г., което също е илюстрация на запечатването. Началото и краят носят подписа на Алфа и Омега, защото, както при историята, в която Христос потвърди завета за една седмица, периодът е разделен на две части. Първият период започва с първия Мохамед и завършва с втория Мохамед. Вторият период започва с „глас от четирите рога на златния олтар, който е пред Бога“, и завършва с „гласа“ на Христос, заклеващ се „в Онзи, Който живее до вечни векове, Който сътвори небето и онова, що е в него, и земята и онова, що е на нея, и морето и онова, що е в него, че време вече не ще има.“

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Всеки въпрос, който Сатана може да възбуди в ума, за да създаде съмнение относно великата история на миналите пътувания на Божия народ, ще угоди на негово сатанинско величество и е оскърбление за Бога. Вестта за скорошното идване на Господа в сила и голяма слава в нашия свят е истина, и през 1840 година много гласове се издигнаха в нейното прогласяване.“ *Manuscript Releases*, том 9, 134.